

Arrest

nr. 153 363 van 25 september 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 22 september 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 september 2015.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 september 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CHATCHATRIAN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bezit de Marokkaanse nationaliteit, bent Arabier van etnische origine en een moslim van geloofsovertuiging. U heeft één broer en drie zussen. U bent geboren in Beni Drar, waar u woonde tot uw twaalfde. U diende toen de school te verlaten omdat u niet geslaagd was. Bovendien werden uw ouders uit hun huis gezet vanwege problemen met de documenten van jullie huis. U trok toen naar Oujda waar u tot uw tweeëntwintigste woonde. Vervolgens bleef u kort in Bnisar waarna u Melilla probeerde binnen te geraken, hetgeen niet lukte. U keerde toen terug naar Oujda en probeerde daar te trouwen, maar dit ging niet door. Rond 1998 reisde u via Tanger naar Spanje met een smokkelaar. Vanuit Spanje reisde u door naar Frankrijk waar u verscheidene jaren bleef tot u in 2005 of 2006 naar België kwam. In 2009 probeerde u om een werkvisum te krijgen voor Italië. U kreeg inderdaad een visum, maar een keer ter plaatse liep het contact met de werkgever fout en reisde u terug naar België.

Sindsdien bent u steeds in België gebleven. U diende op 20 januari 2010 een regularisatieaanvraag in. Op 15 mei 2012 kreeg u een werkvergunning. Deze werd later gesupprimeerd omdat u geen geldig arbeidscontract meer had. Op 10 april 2015 kreeg u een bevel om het grondgebied te verlaten en tevens werd besloten u vast te houden met het oog op verwijdering. Op 23 april 2015 was een repatriëring voorzien, maar die werd geannuleerd omdat u zich daartegen verzette. Op 2 mei 2015 werd een tweede poging tot repatriëring geannuleerd omdat u op 30 april 2015 een eerste asielaanvraag indiende.

Ter ondersteuning van uw eerste asielaanvraag legde u volgende documenten voor: een Belgische tijdelijke identiteitskaart, een Marokkaanse identiteitskaart, een Belgisch rijbewijs, een Belgische arbeidskaart, een Marokkaans paspoort, uw SIS-kaart, een Belgische bankkaart en twee TEC-abonnementen.

Op 27 mei 2015 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) een beslissing van weigering van verblijf en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U ging hiertegen niet in beroep.

Op 5 juli 2015 werd een nieuwe repatriëring voorzien, onder escorte. U diende echter op 1 juli 2015 een tweede asielaanvraag in waarbij u opnieuw refereert naar uw eerste aanvraag en stelt dat u al sinds uw drieëntwintigste in Europa vertoeft, dat is ongeveer zeventien jaar, en dat u niet terug wil naar Marokko, er geen familie meer heeft en ook omdat u ziek zou zijn. De repatriëring onder escorte werd inmiddels geannuleerd. Op 13 juli 2015 besliste het CGVS tot een weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. U ging hiertegen niet in beroep. Een repatriëring voorzien op 13 augustus 2015 werd geannuleerd wegens een gerechtelijk beroep.

Op 31 augustus 2015 dient u een derde asielaanvraag in. U stelt nog steeds hetzelfde probleem te hebben en te wachten op een uitspraak over uw vertrek uit België. U stelt in afwachting te zijn van documenten die u na de rechtszitting zal bekomen. U meent het recht te hebben om in dit land te wonen en te blijven, u heeft hier lange jaren doorgebracht. De repatriëring voorzien op 1 september 2015 werd geannuleerd.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden. In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidige asielaanvraag steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw eerste twee asielaanvragen hebt uiteengezet, nl. dat u niet wenste terug te keren naar Marokko omdat u al heel lang in Europa vertoeft en in uw geboorteland geen onderdak, geen contacten en geen werk meer heeft. In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw eerste asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming, omdat uw asielrelaas vreemd werd bevonden aan de criteria voorzien in de Vluchtelingenconventie, en geen verband hielden met uw etnische origine, geloof, politieke overtuiging, nationaliteit of behoren tot een sociale groep. Op basis van bovenstaande asielmotieven konden er evenmin redenen worden gezien om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet. U maakte immers niet aannemelijk dat er in uw hoofde een reëel risico zou bestaan op het lijden van ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. U haalde ook geen enkel probleem aan met de Marokkaanse overheid.

Bij uw tweede aanvraag herhaalde u enkel voorgaande motieven en voegde u eraan toe aan een chronische ziekte te lijden waarvoor u daar niet zou behandeld kunnen worden.

Uit het administratief dossier blijkt dat u naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd inzake uw vluchtmotieven en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken hebt aangebracht die betrekking hebben op uw asielverzoek.

De asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet werden reeds beoordeeld op 27 mei 2015 en 13 juli 2015. Dat u niet wil terugkeren naar Marokko en er geen familie meer zou hebben is een element dat reeds werd beoordeeld in het kader van uw eerste asielaanvraag en als vreemd aan de Vluchtelingenconventie werd bevonden. Wat vervolgens uw medische situatie betreft werd het volgende opgemerkt: u verduidelijkt geenszins aan welke (chronische) ziekte u zou lijden, noch bracht u enige medisch attest aan om één en ander te staven. Daarenboven dient u zich voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning op grond van medische redenen, te wenden tot de daartoe geëigende procedure,

namelijk een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

U beperkt zich in uw derde aanvraag louter tot een herhaling van de motieven die u reeds aanhaalde bij uw vorige asielaanvragen. Uit het door u aangehaalde motief dat u nog in procedure zou zitten omtrent uw vertrek uit België, blijkt geen persoonsgerichte en gegronde vrees in de zin van de Conventie. U haalt evenmin nieuwe elementen aan waaruit kan worden geconcludeerd dat u bij een terugkeer naar Marokko een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals gedefinieerd in de definitie van subsidiaire bescherming overeenkomstig art. 48/4 § 2 van de Vreemdelingenwet. Er dient vastgesteld te worden dat u daags voor een geplande repatriëring asiel aanvraagt en geen enkel nieuw element aanbrengt. Dit wijst er opnieuw op dat u louter asiel aangevraagd heeft om uw repatriëring tegen te houden maar niet een gegronde vrees voor vervolging heeft. Het duidt erop dat u verblijf op het oog heeft en geen bescherming nodig heeft. Vermits u geen enkel nieuw element aandraagt dat daarop een wijziging in beoordeling tot gevolg kan hebben, blijft de eerdere weigering van kracht.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn vorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele problemen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, wijst het CGVS er op dat de Dienst Vreemdelingenzaken dienaangaande vastgesteld heeft dat de verblijfsprocedures waarvoor de DVZ verantwoordelijk, in casu een aanvraag 9bis (dd. 24/08/2015), is werden afgewezen (dd. 28/08/2015) en dat hierbij geen schending van artikel 3 EVRM werd aangetoond (bijlage 13quinquies dd. 2/09/2015).

Bijgevolg dient dan ook besloten te worden dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit kan blijken dat een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing geen schorsend beroep kan worden ingediend aangezien u zich in een situatie bevindt zoals vermeld in artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet, aangezien u zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 en 74/9 bevindt of ter beschikking bent gesteld van de regering en het minstens een tweede beslissing tot niet-inoverwegingneming betreft.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een enig middel op de schending van artikel 52/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de hoorplicht, van het beginsel

“accesorium sequitur principale” en van artikel 3 EVRM. Verder meent verzoekende partij dat er *in casu* sprake is van machtsoverschrijding.

Verzoekende partij betoogt dat bij artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten een asielzoeker dient gehoord te worden alvorens jegens hem een negatieve beslissing kan worden genomen. In onderhavige asielaanvraag werd zij enkel gehoord door de Dienst Vreemdelingenzaken en niet door de beslissende overheid die haar beschermingsnoden moet bepalen. De bevoegdheid om een beslissing te nemen rond een meervoudige asielaanvraag komt enkel toe aan de verwerende partij, zoals bepaald bij artikel 52/3 van de vreemdelingenwet. *“Uit het adagium accesorium sequitur principale volgt dat wanneer de bevoegdheid om een beslissing te nemen rond een meervoudige asielaanvraag overgeheveld wordt van de DVZ naar het CGVS, dit ook geldt voor het onderzoek dat aan deze beslissing voorafgaat.”*, aldus verzoekende partij. Daar de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkele bevoegdheid heeft tot het horen van een asielzoeker met de doeleinden zijn meervoudige asielaanvraag te weigeren is er dan ook sprake van machtsoverschrijding. Had verwerende partij verzoekende partij gehoord *“had zij misschien geweten waarom zij thans meent wel te kunnen aantonen waarom zij niet terug kan keren naar Marokko. Zoals verzoekende partij verklaarde tijdens haar kort interview verwacht zij nog documenten die zij na de terechtzitting zou bekomen. Verwerende partij heeft hier geenszins over gemotiveerd.”* Ook in het kader van een mogelijke schending van artikel 3 EVRM dient een persoonlijk onderhoud plaats te vinden.

2.2.1. De Raad stelt vast dat voormeld betoog van verzoekende partij neerkomt op haar beklag nooit door de commissaris-generaal te zijn gehoord in onderhavige asielprocedure. Vooreerst merkt de Raad op dat het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, het recht van eenieder verzekert te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie vormt het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 81-82; HvJ 5 november 2014, C-166/13, *Mukarubega*, ro. 42; HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, ro. 30). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest. Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 86; HvJ 5 november 2014, C-166-13, *Mukarubega*, ro. 49-50; HvJ 11 december 2014, HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, ro. 39-40). Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden. (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak). Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 87; HvJ 5 november 2014, C-166-13, *Mukarubega*, ro. 46; HvJ 11 december 2014, HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, ro. 36). Voorts impliceert het recht om te worden gehoord tevens dat de administratie met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en de beschikking toereikend te motiveren (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M. M.*, ro. 88; HvJ 5 november 2014, C-166/13, *Mukarubega*, ro. 48; HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, ro. 38).

In casu dient te worden vastgesteld dat het recht om te worden gehoord zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest van toepassing is. Immers wordt de derde asielaanvraag van verzoekende partij niet in overweging genomen overeenkomstig artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet. Het staat vooreerst buiten twijfel dat een dergelijke beslissing een bezwarend besluit betreft dat de belangen van betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden. Voorts bemerkt de Raad dat het artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet werd ingevoegd bij wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn. Dit artikel vormt een gedeeltelijke omzetting van de bepalingen vervat in de Europese Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, en meer bepaald van artikel 32, § 4. Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel

41 van het Handvest is *in casu* derhalve van toepassing. Immers, een nationale maatregel, waaronder zowel formele als materiële wetgeving als individuele toepassingen worden begrepen, valt binnen de werkingssfeer van het Unierecht wanneer hij wordt aangenomen ter omzetting van een richtlijn of dezelfde doelstellingen nastreeft als een richtlijn, of wanneer hij een invloed heeft op een door het Unierecht verzekerd recht. In al deze gevallen moet de nationale maatregel de Europese algemene rechtsbeginselen respecteren (M. DESOMER, "De Belgische asielpcedure en de Europese administratieve rechtsbeginselen van de hoorplicht en het recht op inzage", *T. Vreemd.* 2009, 20).

De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij *in casu* de kans heeft gehad om haar standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, daar verzoekende partij de mogelijkheid had om in de vragenlijst van de Dienst Vreemdelingenzaken die verzoekende partij schriftelijk invulde te Merksplas op 31 augustus 2015 (administratief dossier, stukken 6 (vertaling) en 5) aan te geven welke nieuwe elementen zij aanvoert in het kader van haar nieuwe asielaanvraag die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Tevens blijkt uit de bestreden beslissing duidelijk dat door verwerende partij rekening gehouden werd met deze door verzoekende partij ingevulde vragenlijst.

Verder wijst de Raad er op dat artikel 32.3 van Richtlijn 2005/85/EG voorziet in de mogelijkheid van een voorafgaand onderzoek met betrekking tot de vraag of er nieuwe elementen aanwezig zijn die relevant zijn met betrekking tot de definitieve uitkomst van een voorgaande asielaanvraag. Het betreft in essentie de vraag of er alsnog pertinente of manifeste redenen zijn die, gelet op de in het kader van de behandeling van de eerdere aanvraag gedane vaststellingen, een internationale beschermingsstatus wettigen. In dit verband bepaalt artikel 34.2 c) van Richtlijn 2005/85/EG ook dat de bevoegde instantie kan afzien van een persoonlijk gehoor. Het is dan ook mogelijk dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op grond van de elementen die aan de minister of diens gemachtigde dienen te worden meegedeeld, zoals bepaald in artikel 51/8, tweede lid, een beslissing neemt (*Parl. St. Kamer*, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 22-23). Deze mogelijkheid werd voorzien in artikel 6, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, dat luidt als volgt: *"In afwijking van § 1 kan de Commissaris-generaal in het kader van de behandeling van asielaanvragen op basis van artikel 57/6/2 van de wet afzien van een persoonlijk onderhoud met de asielzoeker wanneer hij van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de asielzoeker aan de Minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8 van de wet."* Dit artikel werd gewijzigd bij artikel 2 van het koninklijk besluit van 17 augustus 2013 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Uit het Verslag aan de Koning blijkt dat de beslissing om de asielzoeker die een meervoudige of hernieuwde asielaanvraag indient al dan niet persoonlijk te horen behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal, dat de commissaris-generaal kan oordelen dat hij na het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen persoonlijk onderhoud met de asielzoeker noodzakelijk acht en dat de commissaris-generaal kan afzien van een persoonlijk gehoor wanneer hij op grond van een individueel en inhoudelijk onderzoek van de nieuwe elementen die aan de Minister of zijn gemachtigde werden meegedeeld zoals bepaald in artikel 51/8, tweede lid en artikel 51/10 van de vreemdelingenwet, van oordeel is dat hij een beslissing tot al dan niet in overwegingname van de asielaanvraag kan nemen.

De schending van het recht om gehoord te worden zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie kan dan ook niet worden aangenomen.

Verder wijst de Raad erop dat de Dienst Vreemdelingenzaken met toepassing van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet correct heeft gehandeld binnen de hem toegemeten bevoegdheid daar het bij het indienen van een volgende asielaanvraag aan de minister of zijn gemachtigde toekomt van de asielzoeker een verklaring af te nemen met betrekking tot de nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking komt. Vervolgens werd in onderhavige asielaanvraag door verwerende partij een beslissing genomen binnen de haar bij artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid. Enige machtsoverschrijding is derhalve niet aan de orde.

Ten slotte stelt de Raad vast dat verwerende partij wel degelijk motiveert aangaande de nog te verwachten documenten van verzoekende partij. Naar aanleiding van de volgende weergave van de feiten in de bestreden beslissing: *"Op 31 augustus 2015 dient u een derde asielaanvraag in. U stelt nog steeds hetzelfde probleem te hebben en te wachten op een uitspraak over uw vertrek uit België. U stelt in afwachting te zijn van documenten die u na de rechtszitting zal bekomen. U meent het recht te hebben om in dit land te wonen en te blijven, u heeft hier lange jaren doorgebracht."* vermeldt de

beslissing in het motiverend gedeelte: *“Uit het door u aangehaalde motief dat u nog in procedure zou zitten omtrent uw vertrek uit België, blijkt geen persoonsgerichte en gegronde vrees in de zin van de Conventie.”*. Verzoekende partij verduidelijkt evenmin in haar verzoekschrift waarom de nog hangende procedure en de nog te verwachten documenten die zij zou bekomen na de terechtzitting een nieuw element zouden zijn die de kans aanzienlijk groter maakt dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking komt.

2.2.2. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad verwerende partij bij waar deze besluit dat verzoekende partij geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

2.2.3. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiende september tweeduizend vijftien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

J. BIEBAUT